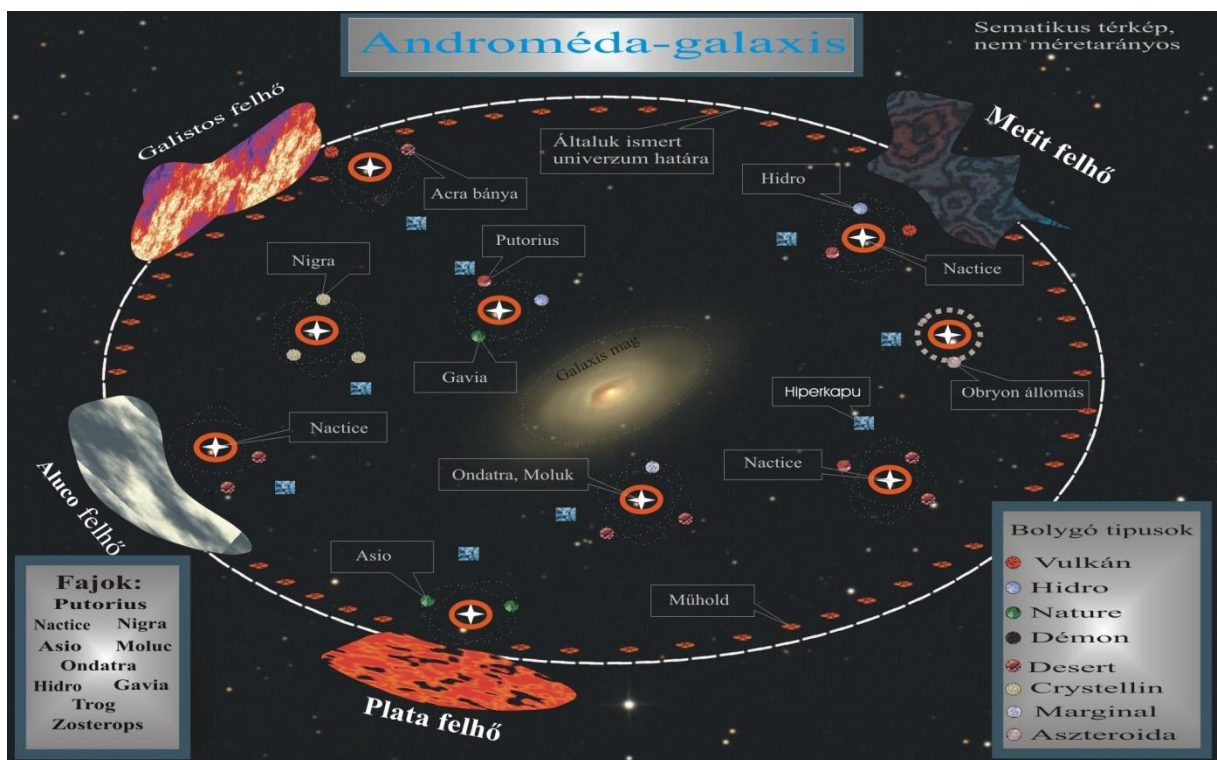

Szűcs Csaba Ferenc

Androméda-galaxis 2 Rész.

Idegenek az idegenek ellen.

Csillagtérkép

III fejezet
Ondatrai vs Moluk.

Megbabonázva néztem a káoszt, ami pillanatok alatt kialakult körülöttem, és semmit sem tehettem ellene. Kinek az oldalára áljak? Mit tegyek?

Elég kétségbeesett lettem, nem láttam teteim indokát. Miért nem oda löttem ahová akartam? Mi lett volna akkor, ha eltalálom. Akkor is kitört volna a háború, vagy csak én lettem volna a Molukok ellensége? Esetleg Puth vesztette volna el a bizalmat, és szétesett volna a társadalmuk?

Ezt már sohasem fogjuk megtudni.

A frissiben újraépített, vagy felújított épületeken még meg sem látszott a por, máris újabb bombázás érte. Az Ondatraiakban az utóbbi években bele rögzült menekülési rutin, még ki sem tudott törődni. Máris újra szükségük lett rá. Bár most azért jobb volt a helyzet, hiszen a Molukok megosztva harcoltak ellenük és mellettük. Ami azért meg is nehezítette a helyzetet. Hisz nem lehetett hirtelen megítélni, hogy melyik, melyik oldalon áll.

Szememmel Tonotot kerestem, de eltűnt a felkavarodó por és füstfelhőben. Visszafelé menekültem a kibontakozó harcból az épület felé. Platit láttam az egyik fajtársával közel harcot vívott. Az ikrek a háta mögött próbáltak fedezéket keresni, míg Trinde az ajtót védte. A feléje igyekvőket egyszerűen felkapta és elhajította. Azok újra felpattanva újra és újra rá törtek.

Amint közelebb értem, rám támadott az egyik, jól láthatóan a Molukok oldalán álló, ellenségének tekintve. A közel három méteres hústorony, döngő lépésekkel szalad felém. A fegyvereimet előkapva, a lábát löttem meg, amitől futtában hasalt el. Egészen odacsúszott hozzám. Felugrottam a hátára és folytattam az utamat az épület felé.

Trinde, már nem nagyon bírta el velük. Egyre többen és többen érkeztek. Eltökélt szándékuk volt, hogy megrohamozzák a főhadiszállásunkat. A Plati által bekért tartalék fegyverekre fájt a foguk. Utasításokat osztottam nekik telepatikusan. Ám a felém törő következő Moluk nem hagyta, hogy befejezzem. Amint a lábára löttem, felugrott és megsorozott az ART korongokkal. A robbanó lövedékek halálos zápora lepörgött a felvillanó pajzsomról. A földre esve, viszont felrobbantak, amitől engem hátra, őt a levegőbe repítettek.

Csapatom újra eltűnt a porfelhőben. Ám a Moluk nem. Bár több sebből is vérzett a robbanás miatt, mégsem adta föl az üldözésemet. Előre törve a felhőből, újra felém szaladt. Most már nem finomkodtam, egy sorozatott küldtem felé, de már a mellkasát célozva. Újra elhibáztam, elfelejtkeztem az igen fordulékony felsőtestükről. Úgy fordult ki a lövedékeim elől, hogy közben még csak lassítania sem kellett. A lába mégis csak jobb lett volna. Viszont már túl közel ért. ART fegyverét felemelte, de nem tüzelt vele. Felhúzott pajzsomon úgysem tudna áthatolni.

De nem támadott tovább, hirtelen megpördült. A háta tele volt korongokkal. Hátra vetődtem, és kikapcsoltam az összes szememet. Erre a látványra nem volt szükségem. A halk puffanás, és a robbanás hangja betöltötte a fületem, ami nem is volt, csak a Diodonok továbbították felém a külső zajokat. Ám jelen helyzetben ez is éppen elég volt.

Visszakapcsoltam a fejemet és egy fölém tornyosuló Molukkal néztem farkas szemet. A sebhely az arcán keresztben végig húzódott. A tigris karom szabdalta arca ismerős volt. Kezét nyújtotta. Segített felállni, és együtt mélyedtünk bele a porfelhőbe.

Követtem legújabb szövetségesemet, de nem tudtam Tonot hová is megy. Mikor megláttam az épületet, már tudtam, hogy ez be fog következni. A gyár, ami előtt megálltunk, az volt, ami az én hasonmásaimat gyártja, a HD100-asokat. Tudtam, hogy az alagsorában több konténernyi fegyver van, hogy az elkészülő egységek rögtön magukhoz tudják venni őket.

Megállva várt. Nem tudtam mire vártunk, de nem szóltam közbe. A porfelhőből több Moluk is közeledett felénk. Felismertem őket. Az én különítményem volt. Egytől egyig. Gondolhattam volna, hogy ők hűségesek lesznek vezetőjükhöz, de honnan tudták, hogy itt vagyunk? Előre megbeszélték? Vagy üzent nekik? Érdekes.

Amint összegyűltünk behatoltunk. A pajzsainkról lepörgő Sciber lövedékek, és ART korongok közepette nyomultunk befelé. Bár a mi lövedékeink is hasonlóan jártak, mégis sikerült hátrébb szorítani az épületet védő Ondatraikat és a Molukokat.

Az emeleten lévő irányító konzol, már a csata elején megsemmisült. Nem hagyhatták, hogy rá tegyük a kezünket. Hiszen ha saját oldalunkra állítjuk a gyárat, akkor a túlerő miatt felénk lendül a győzelem esélyének mérlege. De azt nem tudták, hogy elég csak megfognom a maradék konzolt, és a gépsor a Diodonjaimnak köszönhetően máris az én irányításom alá esik.

Az emeletre való feljutást is meg nehezítették. Az ART lövedék zápor beborította a feljárót. A detonáció, visszadobott minket a bejáratig. A feljáró egy pillanatra megemelkedett, majd darabjaira szakadva, golyózáporként zúdult a falakra. Több helyen öklömnyi lyukat ütve rajta.

Talpra ugorva előre szaladtam. Felugorva a falom teremtem, onnan elrugaszkodva máris az emeleten voltam. Bár folyamatosan záporoztak felém a különböző lövedékek, de a következő elrugaszkodással, máris a konzolnál voltam.

A fekete árnyak, amik fentről érkeztek, még számomra is meglepetés volt. Pedig számolhattam volna rájuk. Pajzsom védelmében összekuporodva próbáltam a rohamukat visszaverni. De amint a hasonmás droidok oda értek hozzám, egyszerűen sarkon fordultak és pajzsokkal védtek. Meglepetésemben egy pillanatra leblokkoltam. Még hozzá sem értem a konzolhoz, mégis az én oldalamon harcolnak? Magamhoz térve, rá támaszkodtam a maradványokra. A kapcsolat létrejöttékor már adtam is kifelé az utasításokat. A gépsor a csata során nem sérült meg, mert az épület magasabb szintjén kezdődik el, és onnan emelkedik egészen a tetejéig. Amint befejeztem máris elindult és gyártani kezdte az egységeket.

Az Ondatraiak bár meg próbálták tönkre tenni, de a fegyverek hatósugara nem volt ekkora. A Sciber fegyverek bár elérték, de csak elektromossággal látták el az amúgy is azzal működő részeket. Az ART fegyverek korongjai pedig sorra visszapotyogtak a nyakukba.

Az első példányok már a lefelé tartó liften érkeztek a földszintre vissza, mire sikerült a védelmezőim körgyűrűjében a többi Molukhoz visszacsatlakoznom a legalsó szinten. Bár hozzá jutottak a fegyverekhez, mégis annyit elhasználtak, hogy nem biztos, hogy megérte bejönniük ide. Ám ha az erősítés megérkezik Droid társaim személyében már egy legyőzhetetlen sereget képeznek majd, amivel aztán leigázhatjuk az egész megmaradt Ondatrai birodalmat, és az áruló társakat is.

A feljáró által ütött lyukakon keresztül fény áradt be, eddig. Most viszont árnyékok vetültek rá. Ami nem sok jót ígérhetett a kis csapatomnak a földszinten. Tudtam, hogy percek kérdése és betörnek a terembe. A Lanis vadászok valószínűleg most készítik elő rakétaikat. De még szükség van pár percre, hogy a HD100-asokkal elég sokan legyenek.

Nem volt már annyi időnk. A falak kirobbantak a helyükről és a nyakunkba szakadtak. A rakétatámadás, nem csak az alsó szintet, hanem az épület tetejét is érték. A gépsor súlyos sérüléseket szenvedett, és a felső szintre omlott, ahonnan meglepő módon nagyon gyorsan eltűnt az összes Ondatrai.

A törmelék alól előmászó társaim már szemtől szemben találták magukat a Vadászhajók rakétakilövő állványaikkal. Amik idő közben újra töltődtek. Esélyünk se volt ellenük.

A rakétatámadás a hátunk mögül tört elő. A Lanisok hirtelen felkapták magukat, de már elkéstek a HD100-asok pontosan lőttek, mint ahogy egy géphez illik. Sorban hullottak alá tűzgolyóvá válva.

A mellettünk megálló több tucat droid teljes harci díszben feszített. Bár a gépsor elpusztult, azért sikerült egy ütőképes különítményt felállítani. Szövetségeseim lassan kimásztak a romok alól, amiben, nagyban segítettek a droidok is, mivel ledobálták róluk az oldalfal jókora darabjait.

Kiléptünk az épület elé. A por és füstfelhőben kibontakozódott csata láthatóan nem a mi oldalunkon állt. A droidokkal előre nyomulva az élen lőttünk le mindenkit, aki csak mozgott. Tonott és csapata sérülten inkább megfigyelőként követett minket. A fürge és mozgékony droidok halálosan pontos lövéseket adtak le. Minden droid egységet beterítették ART-vel. A lények ellen a Sciber fegyvereket használták. Lassan kezdtük visszaverni az egységeket a főhadiszállásként használt épületbe. A hátunk mögött begyűltek a szövetséges Molukok. Tonotal az élen, csatlakoztak a minket kísérő Molukokhoz. Mivel más fegyver nem maradt a droid gyárban így kénytelenek voltak beérni a Sciber gépfegyverekkel. Amivel hatékonyan fedezték a hátunkat, miközben egyre előrébb nyomultunk.

Sikerült a megmaradt Ondatraikat és az áruló Molukokat visszaszorítani az épületbe. A csapatomat is láttam ellenünk harcolni. Trinde próbálta eldobálni a droidokat, de azok sokkal gyorsabban visszatértek. Lassan kezdett felhagyni vele, és visszavonulva megfigyelő maradni. Plati még mindig az ART-vel próbált beteríteni, teljesen sikertelenül. Az ikrek a háta mögött elbújva, néha egy-egy csápjukat kidugva lövöldöztek vaktában.

Amint az alagsort teljesen elfoglaltuk, beleértve a fegyver konténereket is, amiben nem meglepő módon csak néhány Sciber fegyver maradt csupán, felhagytam a támadással.

Mindegyik Moluk társaim összegyűlt az alagsorban, és diadal ittas üvöltésben ünnepelték a győzelmünket.

- Tony, mi bálványoztunk téged! Te mentettél meg minket! Miért? – Wulpes sétált elő az emeletre szorult parányi csoportból.

- Ideje egy újabb vezetőt választani, aki leigazza az egész galaxist. – válaszoltam röviden.

A Sciber fegyver pontos lövése a vezető mellkasát érte. A lövés ereje hátra vetett őt. Majd holtan zuhant a földre.

A Moluk társaim megdöbbenésükben leeresztették a fegyverüket. Tonot oda sétált előre, hozzám és elismerően tette kezét a vállamra.

- Most. –adtam ki az utasítást. Ezt viszont most csak az Ondatraiak hallották.

Hirtelen a gyáva nép bátorságot mutatva kiálltak egyenes sorba, legelőre. Kezükben lévő Sciber puskák megállás nélkül ontották magukból a halálos energia gömböket. A Moluk fel sem tudtak eszmélni, mi történik körülöttük. A droidjaim szintén megfordultak és folyamatosan tüzeltek.

A meglepődött sereg most döbbent csak rá, hogy egy csapdába sétáltak. Hátrálva próbáltak menekülni, de az ajtókat leszállóegységek torlaszolták el, melyek fedélzetén szintén Ondatrai harcosok lőttek rájuk.

A két tűz közé szorult hústornyok sorra dőltek el. Esélyük sem volt a menekülésre.

- Mi folyik itt? – förmedt rám Tonot.

Válasz helyett elhárítottam tőle. Az emeletről elébe zuhanó test, már ismerős volt számára. Plati felemelt fejével markolta meg a meglepett vezetőt és dobta el a falig. Bár mindkettő sérült volt. Olyan dühvel rontottak egymásnak, mint két felpaprikásodott kiskakas. Gyorsak és erősek voltak. A fiatalabb bár eltökéltebb volt, mint idősebb társa, de még akkor sem volt biztos a győzelme.

Hátrálva távolodtam el tőlük, az ájultan fekvő Molukokon átmászva ellenőriztem, mennyire volt tökéletes a Sciber puskák átalakítása. A kábító lövedékek úgy tűnt tökéletesen működtek. Bár némelyik többet kapott a kelleténél, mégsem halt bele. Az ajtóban felszálló Lotorok, fényt engedtek be a terembe. Kint már több Ondatrai elkezdte a romok eltakarítását, és az ájultak elszállítását abba az épületbe, ahol a megbetegedett Nacticek egy részét is elhelyezték. Hiszem a Putoriusok sem voltak képesek mindenkit befogadni, Itt pedig még jó néhány épület üresen ácsorgott.

A hátam mögött a fal egy darabja újra kitört. A két felbőszült Moluk ismét nem találta meg az ajtót. Platinak sikerült egy jól irányzott ütést bevinnie, mégis Tonotnak az meg se

kottyant. Ő is lecsapott, de a fiatal kitért előle. A felsőtestük igen fordulékony. Ezt igen jól kihasználta. Újabb ütést mért a vezetőre. Egyenesen az arcát borító sebhelyre. Éles vaskos körme feltépte arcán a kitin páncél keménységű bőrt, és egy még mélyebb sebet hagyva az eredeti helyén. A szemébe folyó sűrű vére elvakította, így össze-vissza kapálózott csak. Előregörnyedve próbálta elkerülni, hogy ne a szemébe folyjon, de a párharc kimenetele már el volt döntve.

Plati nem kímélte. A fejére mért ütéstől biztos, hogy én már agyrázkódást kaptam volna. Míg ő csupán térdre rogyott. A következő ütéstől, már viszont kiterült.

A Molukok, akik az emeleten ébren maradtak, és az Ondatraiak együtt kiabálva üdvözölték, az új vezetőt.

Most már be lehetett menni az épületbe, összeszedni az eszméletlen társakat. Wulpes ájult testét felfektették egy hordár droidra, és két felfegyverzett testőr külön kísérte el az épületbe.

- Nem lesz semmi baja. Pontosán lőttél. – nyugtattak az ikrek.

- Kár, hogy őt nem avathattuk be. – válaszoltam szomorún körbenézve.

- Kevés volt az időnk, és gyorsan kellett cselekedni, nehogy elfajuljanak a dolgok. – bátorítottak. - Ismét sikerült meg mentened minket. – kezdtek kerülgetni, amit már jól tudtam, hogy az örömük kifejezése.

- Hiszen én okoztam, mit köszöntök akkor meg? – értetlenkedtem felháborodva.

- Tonot rátamadott Puthra, és jól tudjuk, hogy mindenképpen ő győzött volna. – Igen. Hiszen a betegség jele már látszottak rajta, az pedig „mellékhatásként” roppant nagy erőt kölcsönöz neki. Éppen ezért tudta Plati is felvenni a harcot Tonottal. Bár ő sem és mi sem lettünk harciasabbak. A fejünket sem vesztettük el, mint a Nacticek, mégis nagyon jól tudtuk, hogy mindannyian meg betegedtünk már. Talán ezért nem tudok pontosan löni? Pedig Wulpesnél sikerült.

- Tony itt Megarhy parancsnok. Azonnal fel kellene jönnöd. – hangja elég mérges volt. Biztos voltam benne, hogy most a Putoriusoknak is magyarázkodnom kell majd.

- Indulunk. – válaszoltam röviden. Azt hittem már elmentek a Nactice bolygóra, evakuálni.

A hangár felé indultunk. Csatlakozott hozzánk Trinde is. Platit megnyugtattam, hogy maradjon nyugodtan, amint lesz valami, visszajövünk érte. De most neki itt kell rendet tennie. A felébredő Moukoknak el kell majd magyarázni, hogy mi történt, és erre a legalkalmasabb ő. Az új vezérük.

A hangárba érve tátva maradt volna a szám, ha lett volna. Az új hajóm, bár alakjában hasonló volt. Mégis teljesen más. A Strix névre hallgató széles ék alakú gép legszembetűnőbb különbsége az volt, hogy aransárga színben pompázott, szinte szikrázva a sötét hangár közepén, hiszen már teljes felületén Xorian borította. Bár biztos voltam benne, megoldották, hogy irányítani tudjam. A másik jelentősebb különbség, hogy az elején lévő fülke alatt is fegyverek helyezkedtek el. Néhány Ondatrai éppen a feltöltésükkel volt elfoglalva. Így mind nyitva volt. Hosszra kicsit megnyújtották, de nem jelentősen, nehogy a harcban hátrányba kerüljön mérete miatt. Továbbra kisméretű támadó vadász hajónak kell maradnia.

A fegyver állványokat látva, biztos voltam benne, hogy jóval nagyobb tüzert fogunk képviselni. Az eddigi két Sciber ágyú, és egy rakétakilövő, és ART fegyver helyett, már három komplett fegyver állványt tartalmazott, plusz a fülke alatt még két külön Sciber ágyút.

- Van más újdonság is. – kezdtek a használati tájékoztatót az ikrek. – A fülkéből két fegyver állvány rá van kötve a mi konzolunkra. Így mi is be tudunk segíteni, a harcban. Természetesen nem mi lövünk, hanem a beállításokon tudunk állítani, a felvetődött igények szerint. Míg a fülke alatti fegyver állványt és a két plusz ágyút akár te is kezelheted egyidejűleg. – nem semmi tüzert préseltek bele. – A pajzs egy kísérleti példány, állítható az erősege. Bár minél erősebbre állítjuk, annál több energiát fogyaszt, de ennek kipótlására a két szinkron fúziós reaktorunk mellé kaptunk egy harmadikat, ami csak akkor indul be ha szükség

van rá. – reméltem, hogy több kakaót is bele rakta, és megint nem kellett csalódnom bennük. – A saját energia lövedékedet hasonlóan az X10-eshez itt is átirányíthatod a két első ágyúba.

- Ne feledkeztek meg a kísérleti fegyverről sem. – szólt közbe S4 aki megint a semmiből került elő. Valószínűleg a hajón dolgozott eddig.

- Miről beszél?- érdeklődtem kíváncsian.

- Emlékszel még a hibernáló kamrákról, amit az ŐsPutorius kolonizáló hajón találtunk. – kezdett derengeni mire akar kilyukadni, de azért hagytam, hogy befejezze. – A bennük található szövet átalakító sugárra, már akkor a te hívtad fel a figyelmünket. Azóta a mérnökeink elé került és kifejlesztettek belőle egy fegyvert, ami egy rövid impulzusokban lövi ki ezt az energiát, méghozzá a Sciber ágyúkon keresztül. Ezt a fülke alatti két ágyúra van kötve. Amit bármikor aktivizálhatsz. Nem tudjuk pontosan milyen hatása, és ereje van. Ezért építettük be, hogy tesztelni tud. Ha bebizonyosodik, hogy hatékony, akkor elkezdődik a sorozat gyártása.

- Hogyan tudtátok megoldani a Xorian irányítását, Diodonokkal? – érdeklődtem.

- Eddig az volt a probléma, hogy a Xoriannal nem voltak képesek felvenni a kapcsolatot a Diodonok és így nem tudtak irányítani. Kifejlesztettünk egy olyan réteget, aminek döntő többsége Xoriant tartalmaz, de 0.005%-ban Diodont is. Ami már elég ahhoz, hogy irányítani tudd. Akár távolról is. Ha benne vagy, akkor pedig mindegy, mert belül teljesen Diodon felépítésű. – magyarázták. Előre nézve az egyik fegyver állvány behúzódott majd újra előbujt. Tényleg működik. Ez azért már nem semmi még tőlük sem.

Nem vártam meg, hogy folytassák. Elindultam a fülke alatt lenyíló rámpa felé. Senki nem követett. Megfordultam kíváncsian.

- Nekünk jelentkezni kell Wulpes előtt amint magához tér, hogy elmagyarázhassuk, mi is történt, így most nem tudunk veled menni. – magyarázkodtak az ikrek, és hogy ne keljen további kérdésekre válaszolni, lassú félkörívben megfordultak és elviharoztak.

- Nekem is vissza kell ténnem a tanács elé, hogy beszámoljak rólad. Nemsokára küldenek értem egy Lotort, ami visszavisz. – magyarázkodott Trinde, majd elszárnyalt a kijárat felé.

Akkor ezek szerint egyedül kell kipróbálnom a hajót. Sebaj, lássuk hát milyen a kicsike.

Belépve semmi különös nem fogadott, bár kicsit kisebb volt, mint az előző, de azért kényelmesen el lehetett férni benne. Hasonlóan gravitációs kiegyenlítővel volt felszerelve, ami ebben a galaxisban alap felszerelés, minden hajóhoz. Így nem volt jelentősége a belső biztonságoknak.

A fotelem persze ott várt, ahol lenni kelet. Az orr részben. Innen lenne a legjobb kilátás, ha itt ismernék az ablak fogalmát. Belehuppanva, azért panoráma kilátás vetült elé, amikor meg tapasztalhattam az új burkolat, által nyújtotta látványt. A felülnézeti kép úgy festett, mintha egy pózna tetején csücsülnék, ami a tetejéből ágaskodik jó magasra. A fegyvereket és a hajtóművet már éreztem is. Tényleg többet tud, mint az eddigi hajónk.

A Strix már teljesen fel volt töltve fegyverrel, így elindulhattam. Könnyedén emelkedett, minden nehézség nélkül hatolt át a bolygót védő erőter pajzson. A kint tapasztalható káros sugárzás lepörgött az új burkolatról. Itt már nem volt szükség pajzsra, hogy megvédjem az elektromos rendszereket tőle. A Xorian legfőbb előnye.

Az anyahajó még mindig ott állt, ahol hagytuk. Pedig már rég a Nactice bolygó felé kellene tartania. Az oldalán felsorakoztatott dokkoló kapuk túl kicsik voltak ahhoz, hogy egy cirkáló beférjen rajtuk, de a vadászoknak és nekem tökéletesen elég volt. Az egyik ki volt nyitva, csak az erőter pajzs védte meg a bent tartózkodókat, hogy az űr vákuuma kiszívja őket a világűrbe.

Arra vettem az irányt, és pontosan a közepén berepülve landoltam a villogó fénnel kijelölt helyen. Felálltam a székből és a lenyíló rámpán a parancsnok elé indultam.

A hajó körül közel 100 HD100-as egység várt fogadó bizottságként. Attól tartok nem csak egy egyszerű elbeszélgetés lesz. Erre rögtön rá jöttem, amikor felém mered a 100 ART fegyver csöve.

Egyenest Megarhy parancsnok elé vittek. Bár nem értettem mi folyik itt. Egyébként is oda indultam, ezért kár volt a gyalogságot ugrasztani.

- Tony, a Putorius tanács megvonta tőled a bizalmat, amiért rá löttél Puthra. A szövetséges vezető elleni merényleted miatt. Az ítéleted azonnali kivégzés. – mondta, de szinte be sem fejezte, máris éreztem a hátamra tapadó korongokat.

Felugrottam, elkerülve a többit. A levegőben következett be a robbanás. A detonáció a falhoz vágott. A Diodon páncélom súlyosan megsérült a hátamon. Bekapcsoltam pajzsomat, hogy védjem magamat a többi lövedék elől. Ám a rakétáknak ez nem okozott gondot. Úgy hullottam alá a falról, mint irtószertől elkábult légy. A padlón hangosan csattanva értem földet. A felém sereglő Droidok bár úgy néztek, mint én, mégis ellenem fordultak.

A túlerővel szemben esélyem sem volt. A Diodon páncélom porhanyóssá válva pörgött le rólam. Az Implantátumok sorra lehullottak.

A beborító korongok robbanását már nem halottam. Sötétség borult rám.

Teljes történet az <http://www.sci-fikonyv.hu> oldalon.